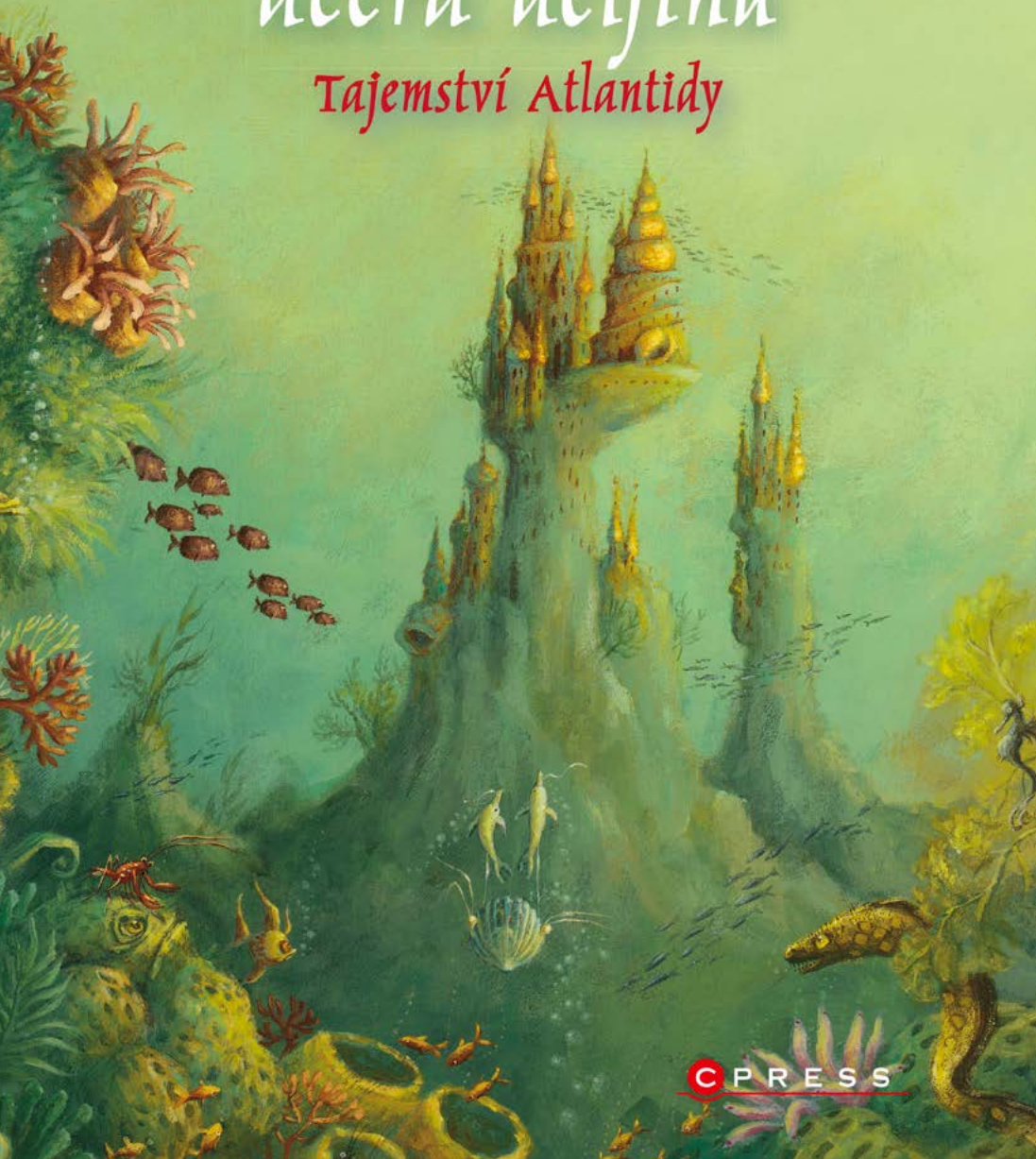

Marliese Aroldová

Sheila, dcera delfínů

Tajemství Atlantidy

C PRESS

Sheila, dcera delfínů

Tajemství Atlantidy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cpress.cz

www.albatrosmedia.cz

Marliese Aroldová

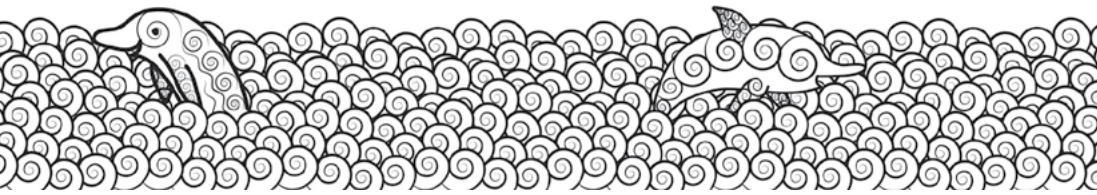
Sheila, dcera delfínů – e-kniha

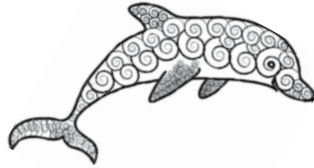
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Sheila, dcera delfínů

Tajemství Atlantidy

Marliese Aroidová

Sheila, dcera delfínů

Tajemství Atlantidy

Marliese Aroldová

Překlad: Petra Ševčíková

Veršované texty: Vojtěch Ševčík

Návrh layoutu: Pavel Václav Vaščák

Sazba: Pavel Václav Vaščák

Obálka: Almud Kunert

Odpovědná redaktorka: Michaela Bystrá-Radvanová

Technický redaktor: Radek Střecha

Authorized translation from German language edition

„Die Delfine von Atlantis“ by Marliese Arold

(with the cover illustration by Almud Kunert)

© Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg 2007

Published by agreement with Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg, Germany.

Translation © Petra Ševčíková, 2018

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN tištěné verze 978-80-264-1943-3

ISBN e-knihy 978-80-264-1971-6 (1. zveřejnění, 2018)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Vydalo nakladatelství CPress v Brně roku 2018 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 31 870.

© Albatros Media a. s., 2018. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

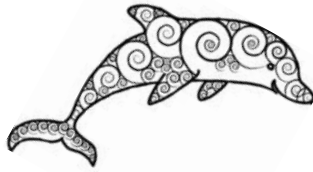
1. vydání

ALBATROS MEDIA a.s.

Sheila, dcera delfínů

Tajemství Atlantidy

Marliese Aroldová

Marliese Arold, narozená roku 1958 v Erlenbachu nad Mohanem, byla už jako dítě velkou milovnicí knih a brzy zjistila, že neexistuje nic krásnějšího než psát příběhy. Po maturitě vystudovala knihovnictví a specializovala se na oblast dětské literatury. V roce 1983 vyšla její první kniha, po které následovaly mnohé další. Postupně se proslavila, doma i ve světě, jako autorka nápaditých příběhů plných fantazie. Její knihy byly přeloženy přibližně do dvaceti jazyků.

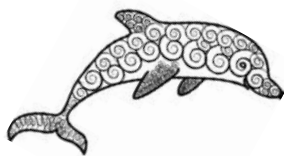

Obsah

Část první	11
<i>Kapitola 1.</i>	
Tajemství	12
<i>Kapitola 2.</i>	
Proměna	15
<i>Kapitola 3.</i>	
Telefonát vše mění	24
<i>Kapitola 4.</i>	
Past	32
<i>Kapitola 5.</i>	
Mario	40
<i>Kapitola 6.</i>	
Alissino rozhodnutí	45
<i>Kapitola 7.</i>	
Odchod	49
Část druhá	55
<i>Kapitola 8.</i>	
Pán hlubin	56
<i>Kapitola 9.</i>	
Černý obr	63
<i>Kapitola 10.</i>	
Proroctví	77
<i>Kapitola 11.</i>	
Skleněná rakev	83
<i>Kapitola 12.</i>	
Mise	91

Část třetí	101
<i>Kapitola 13.</i> Začarovaný vrak	102
<i>Kapitola 14.</i> Strach o Sheilu	114
<i>Kapitola 15.</i> Šamanka	123
<i>Kapitola 16.</i> Stosíla	129
<i>Kapitola 17.</i> Špatná zpráva pro Alissu	135
<i>Kapitola 18.</i> V hlubokém moři	138
<i>Kapitola 19.</i> Černodým	141
<i>Kapitola 20.</i> Setkání s vlasatým Harrym	148
<i>Kapitola 21.</i> Zlatý pás	153
<i>Kapitola 22.</i> Cesta na sever	157
<i>Kapitola 23.</i> Zpěv velryb	163
<i>Kapitola 24.</i> Letní smrt	170
<i>Kapitola 25.</i> Twister	178
<i>Kapitola 26.</i> Moc amuletu	189
<i>Kapitola 27.</i> Mario v nebezpečí	199
<i>Kapitola 28.</i> Skyllin labyrint	208

<i>Kapitola 29.</i>	
Boj s mořským hadem	220
<i>Kapitola 30.</i>	
Spyovo přiznání	229
<i>Kapitola 31.</i>	
Hurikán	235
<i>Kapitola 32.</i>	
Žraločí zuby	241
<i>Kapitola 33.</i>	
Tanec obřích rejnoků	247
<i>Kapitola 34.</i>	
Legenda o Talaně	253
<i>Kapitola 35.</i>	
Fortunatova nabídka	259
Část čtvrtá	262
<i>Kapitola 36.</i>	
Velká korálová knihovna	263
<i>Kapitola 37.</i>	
Irdenův duch	273
<i>Kapitola 38.</i>	
Nečekaná návštěva	280
<i>Kapitola 39.</i>	
Vyřizování účtů	286
<i>Kapitola 40.</i>	
Hřbitov delfinů	294
<i>Kapitola 41.</i>	
Sedmimořské kouzlo	302
<i>Kapitola 42.</i>	
Návrat domů	311
Poděkování	319
Mořský slovníček	320

ZÁHADA ATLANTIDY – KONEČNĚ VYŘEŠENA?

BADATEL OBJEVUJE RUINY NA DNĚ MOŘE

Při jednom z ponorů se francouzskému archeologovi Jeanovi de la Fortune podařil senzační objev. Se svým týmem narazil v moři západně od Gibraltaru na zbytky zaniklé kultury. De la Fortune je přesvědčen, že našel ruiny bájně Atlantidy. Již léta byla badatelská loď „Dauphin“ pod vedením Jeana de la Fortune na cestách. Loď „Dauphin“ je vybavena nejmodernější technikou a svými objevy stále

způsobuje nové senzace. Minulý rok byly před egyptským pobřežím nalezeny trosky, které mají pocházet z alexandrijského majáku.

Úspěch Jeana de la Fortuna spočívá v tom, že bere staré pověsti a mýty vážně. „V tradovaných příbězích je často ukryto zrunko pravdy,“ říká.

Jeho nejnovější objev by měl vysvětlit, jak to doopravdy bylo s Atlantidou.

SMRT V MOŘI

EXISTUJE KLETKA ATLANTANŮ?

Od úterního večera se pohřešuje archeolog Jean de la Fortune. Z jedné ze svých potápěčských výprav se již nevrátil. Pátrání po něm bylo doposud bezúspěšné.

Badatel se před několika měsíci objevoval na titulních stranách novin, jelikož tvrdil, že se mu podařilo objevit ruiny Atlantidy.

I když je v odborných kruzích zpochybňováno, že by se skutečně jednalo o pozůstatky legendární Atlantidy, od objevu je posádka lodi „Dauphin“ stále znovu pronásledována ranami osudu. Jeden z jejích členů před čtyřmi týdny zemřel na potápěčskou nemoc. Další dva vědci se po hádce s Jeanem de la Fortune odtrhli od badatelské skupiny. A nyní zmizel i sám archeolog. Mezitím se hovoří o tom, že ruiny na dně

moře nějak souvisí s nešťastnými událostmi.

Existuje kletba Atlanťanů? „Takové fámy jsou čirým výmyslem,“ říká žena Jeana de la Fortune. Vyvrací i to, že by se její muž poslední dobou choval nějak zvláštně. Sebevraždu zcela vylučuje.

Spekuluje se proto o nešťastné náhodě. Jako možná varianta příčiny badatelova zmizení je zvažován také kriminální čin.

„Jeanovi de la Fortune je vynikající badatel,“ míní jeho zástupce Ludo van Veen. „Vždy bojoval za své sny. Ztráta pro vědu by byla obrovská.“

Do pozítří se má dále po Jean de la Fortune pátrat, i když šance, že se podaří pohřešovaného nalézt ještě živého, jsou mizivé.

Část první

*Dva k tomu musí být,
po jednom z rodu každého,
devět je málo mít,
však třináct je počtu správného.*

Kapitola 1.

Tajemství

Mario rozzlobeně odkopl míč na terasu. Ještěrka, která se slunila na dlažbě, zmizela za velkým květináčem. Od moře vál čerstvý vánek. Bylo cítit vůni tymiánu. Mario z toho všeho ale nic nevnímal. Míč zasáhl oleandr a na zem se se-sypalo pár květů, červených jako krev na Mariově kolenu a jako škrábanec na jeho paži.

Mario měl obrovský vztek. Vztek na Fabiena, protože mu kladl příliš mnoho otázek a pak mu říkal: „Lháři!“ Ještě když zápasili na zemi, ostatní kluci Fabiena popochovali k dalším otázkám. *Jeho kamarádi.*

„Zrádče!“ sykl Mario a uštědřil míči poslední kopanec. Bylo to pokaždé to samé. Vždy zůstal cizincem, i když se snažil mluvit jejich řečí a hrát jejich hry. Jeho tajemství stálo jako zeď mezi ním a těmi druhými.

V domě vládlo příjemné šero. Žaluzie byly napůl staže-ny, aby zadržely teplo. Mario běžel obývánkem do kuchyně a vytáhl si z ledničky láhev vody. Zatímco pil, myslel na kluky, které považoval za své přátele.

Co ti druzí o něm vlastně věděli? Nesměl jim nic říct, nesměl nikomu věřit. Byl jiný než oni. A žádný z kluků nesměl znát pravdu, neboť každý mohl patřit k *nim*.

Měli špiony.

Maskovali se.

Odposlouchávali hovory. Stačilo neuvážené slovo a člověk byl provždy ztracen!

Maria napadlo, že je v domě nezvyklé ticho. Šla si maminka lehnout? Otevřel ještě jednou lednici. Ty dvě tabulky čokolády z dnešního rána byly pryč – lék na nervy jeho maminky. Špatné znamení.

Pomalou vystoupal dřevěné schody do prvního patra. Dveře k ložnici byly pootevřené. Vešel dovnitř a zůstal stát jako přibitý.

„Co tu děláš, mami?“

Skříň byla otevřená, šuplík od komody vytažený. V celém pokoji leželo poházené oblečení. Po zemi se přikutálo klubko ponožek a zastavilo se před Mariovy nohama.

„Balím,“ odpověděla Alissa, aniž by odvrátila hlavu od svého kufru.

Tak už to tu bylo zase. Mario to tušil. Ta spousta telefonátů v poslední době, při kterých někdo rychle zavěsil, když se ozval jeho hlas. Maminčin spěch, aby stihla poštáka. Její vzrůstající nervozita.

„Nic jsem neřekl,“ zapřísahal se Mario. „Ani slovo, vážně!“

Alissa se otočila. Byla stále pěkná, i když v poslední době trochu přibrala. Její obličej byl úzký a zůstal mladý. Její tmavé oči se třpytily.

„Já vím,“ řekla Alissa. „Za nic nemůžeš. Jednoduše se to dozví, těžko říct jak.“

Mariovi se stáhl žaludek. Už tu byl zase – strach.

Nikde nebyli v bezpečí. Po několika měsících se vždy museli stěhovat. Opravdový domov pro ně neexistoval. A nejspíš ani nikdy nebude. Ve svých třinácti letech se

Mario naučil nevázat své srdce a neuzavírat žádná pevná přátelství. Nic totiž nemělo dlouhého trvání. On a jeho maminka mohli být sebeopatrnější, stejně museli zase znovu všechno opustit a začínat někde jinde.

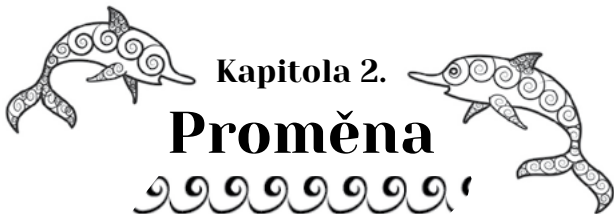
Naštěstí existovali lidé, kteří jim pomáhali. Lidé, kteří jim nabízeli zázemí a kteří měli pochopení pro jejich problémy. Ta záchranná síť se táhla celým světem. Alissa ji objevila na internetu. Od té doby pro ni a pro Maria bylo trochu jednodušší se schovat.

Kromě toho bylo příjemné vědět, že nejsou jediní se svými problémy.

Bylo jich více.

Lidí na útěku. Pronásledovaných.

Kapitola 2.

Proměna

Sheila naslouchala... Z postele odnaproti přicházelo pravidelné oddechování. Zoe spala tvrdě. Nejspíš se jí zdálo o tom, jak motá hlavu všem klukům na pláži.

Sheila bezděky zatnula pěsti. Bylo jí proti mysli, že se na této dovolené musí dělit o pokoj právě s ní.

Zoin otec Michael byl vlastně celkem milý. Nebylo skoro nic, co by Sheila novému příteli své matky vytkla. Ale jeho šestnáctiletá dcera byla čarodějnice. Zoe nezájímalo nic jiného než kluci, oblečení a ještě jednou oblečení. Nejraději nosila červenou, aby ji nikdo nemohl přehlédnout.

Sheila byla pro Zoe dítě: plachá, naivní a stále zaměstnaná hádankami moře. Proč se moře třpytí modře? Jak žijí velryby? Jaké tajemství skrývá příliv a odliv? To byl svět, který Sheilu fascinoval a pro který Zoe neměla vůbec žádné pochopení.

Sheile bylo brzy jasné, že si se Zoe nebude nikdy rozumět. Byly příliš odlišné – jako voda a oheň. Proto Sheila tajně doufala, že vztah mezi Michaelem a její matkou nebude mít dlouhého trvání. Avšak momentálně to tak nevypadalo, právě naopak. Teď spolu dokonce všichni jeli na dovolenou, na východní pobřeží Sardinie!

Zpočátku s nimi Sheila vůbec nechtěla jet. Ale jakmile matka zmínila, že se v té oblasti vyskytují delfíni, bylo rozhodnuto.

Sheila milovala delfíny nadevšechno. Už jako dítě ji přitahovali. Ostatní holky byly blázen do koní, ale Sheila sbírala vše, co nějak souviselo s delfíny. Vyrobita si proto delfíní deník, ve kterém shromažďovala všechny informace, fotky a suvenýry, které se k tomuto tématu daly najít.

Jednou se svou třídou dokonce navštívila delfinárium. Výlet byl sice zajímavý, ale těch uvězněných zvířat bylo Sheile líto. Určitě je mnohem krásnější zažít delfíny na svobodě.

Při této myšlence se jí rozbušilo srdce. Během večere v hotelové restauraci slyšela, že se v pozdním odpoledni u pobřeží skutečně nějací delfíni objevili. Nejraději by hned po jídle běžela na pláž, aby je viděla na vlastní oči. Ale Michael se zapovídal s jiným manželským párem a pak už bylo příliš pozdě. Jestlipak tam delfíni budou i zítra?

Zítra mi bude třináct, pomyslíla si Sheila.

Její zrak se upíral k protější posteli, kde spala Zoe. Ta spala hluboce a tvrdě. Teď se s povzdechnutím otočila na záda. Krátce nato začala chrápat. Sheila obrátila oči v sloup. Pak její pohled padl na malý budík, který stál na jejím nočním stolku. Už jenom pár minut a odbije půlnoc.

Za chvílku bude mít narozeniny...

Najednou dostala nápad. Tak bláznivý a dobrodružný, že jí vzrušením naskočila husí kůže.

Je možné, že by tam delfíni stále ještě byli? Uprostřed noci?

Lidé spali a pláž byla prázdná. Nikdo by je nerušil. Možná by se přiblížili více ke břehu. Muselo by to být krásné, pozorovat je v měsíčním svitu...

Sheila se rozhodla, že půjde na pláž. Hned teď, potají a sama. Tam měly začít její narozeniny!

Odkopla příkrývku a vyskočila z postele. Potichu vzkouzla do plavek, nacpala ručník do plážové tašky a potichoučku otevřela dveře na terasu. Vmžiku byla venku, přelezla nízkou zídku, která lemovala terasu, a vydala se na pláž.

Lampy, zprava i zleva, osvěcovaly cestu jemnými paprsky světla. Od hotelu se nesla hudba a hlasy, v zahradní restauraci ještě vládl čilý ruch. Sheila se opatrně ohlédla.

Okna bungalovu, který právě opustila, zůstala tmavá. Nikdo si nevšiml, že zmizela.

Nastala jasná noc a obloha byla posetá hvězdami. Pláž nebyla tak opuštěná, jak si Sheila myslela. Tu a tam se komíhalo světélko z luceren, které stály v písku. Lehátka házela dlouhé stíny. Nalevo od ní se objímal nějaký pár.

Sheila se snažila dělat jako by nic a šla dále, rovnou k moři.

Mírné vlny hladily břeh. Sheila zavrtala prsty nohou do písku a cítila, jak jí vlny berou jemná zrnka pod chodidly. Voda byla příjemně teplá.

Odněkud odbily hodiny. Dvanáct!

Sheilu prostoupil pocit štěstí. Má narozeniny!

Cítila se slavnostně. Byla ráda, že opustila bungalov a šla na pláž. Cítila se propojená s mořem, nocí a hvězdami. Dokonce zapomněla i na Zoe.

Najednou si všimla, že se na moři něco pohybuje. Pozorně se zadívala. Čtyři nebo pět tmavých bodů. Byli to plavci? Nebo dokonce delfíni? Napětím zadržela dech.

Jeden z těch bodů se vzdaloval od ostatních. Sheila udiveně sledovala vlny. Mohl by člověk plavat tak rychle? Pak uviděla, jak jeden stín vyskočil z vody.

Skutečně! Byli to delfíni!

Ted' už ji na břehu nic neudrželo. Maminka by dostala panický záchvat, kdyby věděla, že tu Sheila o půlnoci plave v moři. Ale ji by ani nenapadlo matce ani nikomu jinému o svém dobrodružství něco říkat.

Rychle vstoupila do vody a velkými záběry se pustila do plavání. Vlny ji nesly. Po chvíli se přetočila na záda a podívala se zpátky ke břehu. Udivilo ji, jak už je daleko. Lucerny na pláži blikaly jako světlušky. Barevné lampy hotelu a letoviska vypadaly jako malé puntíky. Zrovna když Sheile začalo být trochu úzko a přemýšlela, jestli se nemá obrátit, vynořil se před ní delfín.

Bylo to velké zvíře, tmavý stín ve vodě, který ji pomalu obeplul.

Sheilino srdce se vzrušením rozbušilo.

Věděla jsem, že dnes večer uvidím delfíny úplně zblízka, pomyslela si plna štěstí. To je můj nejkrásnější dárek k narozeninám!

Blízko sebe objevila další čtyři tuláky, mnohem větší, než byla ona. Delfíni k ní připluli a vyráželi přitom cvakavé zvuky. Sheila věděla, že mají vynikající echolokační systém, díky kterému jsou schopni velmi dobře určit cizí předmět nebo člověka. Tímto způsobem se o nich dozví spoustu informací.

„Já nejsem jako vy,“ šeptala Sheila. „Jsem děvče. Ale miluji delfíny.“

Cítili delfíni, že se jich nebojí? Sheila se opatrně otáčela v kruhu, obklopená lesklými těly zvířat.

Delfíni si něco sdělovali. Byly to tiché, tázavé zvuky. Sheila měla pocit, že skoro rozumí jejich řeči. Ty tóny zněly v jejich uších rozostřeně jako hlasy, které člověk slyší přes zed' – nerozuměla jednotlivým slovům, ale spíše vnímala jakousi větnou melodii.

Jeden delfín se k ní odvážil přiblížit a jemně ji pohladil prsní ploutví po paži.

Sheila překvapením zatajila dech. Ten delfín jí důvěřoval!

Teď připlouvali blíž i ostatní a hladili ji. Jeden delfín se spodní čelistí dotkl jejího stehna a opatrně ho oťukával.

Sheila věděla, jak je delfíní čelist citlivá. Četla, že je pro ně něco jako ruka pro člověka.

Byly to něžné dotyky, zvědavé a přátelské. Sheila by se nejraději dala radostí do zpěvu.

*Delfíne, delfíne, bratře můj,
jak ráda bych sdílela život tvůj!
V moři a větru smíš domov mít,
ach, dítětem vody ať mohu být!*

Tento verš Sheila znala z jedné pohlednice, na jejíž přední straně byl delfín. Ta pohlednice byla jednou z mála památek na jejího otce Gavina. Opustil Sheilinu matku před jejím porodem, takže ho Sheila nikdy nepoznala.

Znovu a znovu četla tento verš z otcovy pohlednice, jako by jí mohl odpovědět na všechny otázky týkající se jejího otce. Najednou se jí ty řádky samy od sebe vynořily v hlavě.

„Jak ráda bych sdílela život tvůj!“ mumlala si šťastně Sheila sama pro sebe.

Zničehonic ji začalo svrbět celé tělo. Sheila se polekala. Projela jí bolest. Její záda se začala protahovat. Její šíje se napínala až k prasknutí. Sheila se na sebe zděšeně podívala, zatočila se jí hlava. Najednou vůbec necítila nohy. V uších jí hučelo a ztratila vědomí.

Ticho a nic.

Stav beztlíže.

Někam se vznášela.

Bezvědomí trvalo možná jen pár sekund, ale když se Sheila zase probudila, byli delfini pryč. Slyšela je ještě v dálce. Náhle jí přišlo, že přesně ví, jak jsou daleko.

Přes tři sta metrů. Příliš daleko na to, aby je ještě dohnala.

Co to mělo znamenat? Sheile se zdálo, že slyší pod sebou ryby. Jako by ta šupinatá těla k ní mluvila. Slyšela mořské dno, kde se právě zahrabával malý krab. Slyšela zbytky rozbité veslice spočívající na dně a rozeznala její obrysy, ačkoliv světlo hvězd nedosáhlo pod hladinu.

Ty obrysy byly v její hlavě. Viděla je tak ostře jako na nějaké fotografii. Stejně jako chomáč chaluh, velký skalnatý útvar i mušle.

To není možné, myslela si Sheila. Jak to, že to všechno slyším? A proč se jí plavání zdálo najednou tak jiné?

Ale přesto cítila, že je vše zcela v pořádku. Jako by to tak bylo vždycky.

Sheila věděla, že musí udeřit ocasem, aby plavala vpřed. Věděla, jak má hýbat ploutvemi, aby ovládala směr.

Věděla dokonce, jak má vyskočit z vody do oblouku, stejně, jako to dělají delfini.

Neuvěřitelné!

Voda kladla mnohem menší odpor než obvykle. Dokonce se jí zdálo, jako by se vznášela... A její dech! Její plíce se musely zvětšit. Dokázala se potápět mnohem déle než v bazénu. Bez námahy.

A jak ostře najednou viděla. Alespoň tak daleko, kam až do moře sahal svit hvězd. Tak dobře ve vodě bez potápěčských brýlí ještě nikdy neviděla.

Stal se ze mě delfín, pomyslela si Sheila zadumaně a zároveň vyděšeně. To nemůže být pravda!

Cítila svou kůži, své svaly. Všechno bylo její, ale neodpovídalo to její normální postavě.

To je jen sen!

Sheila často mívala realistické sny, ve kterých se dokázala věci dotýkat, a dokonce i vnímat jejich vůni a chuť. Ale tento sen překonal všechno!

Najednou ji napadla hrozná myšlenka: Co když se utopila?

Je mrtvá.

Zmocnila se jí panika.

To nechtěla!

*Kéž je to jen sen! Prosím! Chci se vzbudit! Ted'!
Ihned!*

Krev jí hučela v hlavě.

Ten verš jejího otce! Ten za to určitě mohl! Byly ty řádky snad nějaké zaříkávadlo?

Sheila se snažila vzpomenout na druhou sloku z pohlednice. Vždy jí bylo divné, proč tam byly řádky z první sloky naopak. Nyní jí už druhá sloka začínala dávat smysl. Třeba to bylo nějaké protikouzlo, které jí vrátí do reality.

*Země a vítr jsou domovem mým,
ach, dítětem lidským ať opět být smím!*

Zatmělo se jí před očima...

... když se teď probrala, ležela na břiše na břehu moře. Vlny jí omývaly nohy. Sheila se cítila neuvěřitelně vyčerpaná. Neměla sílu se zvednout. Po čtyřech vylezla z vody a padla do písku.

Třeskutě ji bolela hlava a cítila každý sval.

Co se stalo? Opravdu se proměnila v delfína?

Drkotala zuby. Celá se třásla, zatímco se stále snažila najít vysvětlení. Žádné nenašla.

Po nějaké době vstala. Vrávorala po pláži, až nakonec narazila na svou tašku. Vytáhla ručník a otřela si s ním

tělo, své lidské ruce, lidské nohy a lidské břicho. Jako by se musela ubezpečit, kým opravdu byla.

Byla Sheila. Sheila Hermesová, třináctiletá dívka, která byla se svou matkou, Michaelem a Zoe na dovolené na Sardinii. A která měla ten hloupý nápad jít si v noci zaplavat.

Sheila se zavinula do ručníku a odešla z pláže. Jen jedenkrát se otočila a podívala zpět.

Pár luceren ještě svítilo. Místo, kde se předtím objímal zamilovaný pár, bylo opuštěné.

Kapitola 3.

Telefonát vše mění

Zařinčel telefon.

Mario, který právě jedl v kuchyni meloun, zůstal jako zkoprnělý. Jeho žaludek se stáhl. Podíval se na hodiny. Bylo půl desáté. Kdo v tuto dobu mohl volat?

Jeho ruka se třásla, když si z brady utíral šťávu.

Telefon se ozval znovu, hlasitě a pronikavě. Byl to starý přístroj, který se nedal zeslabit. Stál naproti v obývacíku, na kulatém stole vedle televizoru.

Mario cítil, jak se začíná potit. Vstal a zavřel dveře. Přesto bylo vyzvánění slyšet.

Crrrrrrrrrr! Crrrrrrrrrr! Crrrrrrrrrr!

Po osmnáctém vyzvánění – Mario podvědomě počítal – telefon konečně umkl.

Klid. Pouze hodiny na zdi tikaly.

Mario otevřel dveře do obývacíku. Napjatě pozoroval telefon, jako kdyby od něho mohl dostat nějakou odpověď.

Byli to zase oni?

Necelé tři týdny už bydleli Mario s maminkou zde na Sardinii. Podnikli všemožná bezpečnostní opatření, před nikým nic neříkali a žili v ústraní. Doposud byl klid. Mario s Alissou začínali pomalu věřit tomu, že se jim podařilo zahladit všechny stopy a setřást pronásledovatele. Mario se dokonce odvážil pozvat místní kluky na fotbal.

A teď, dopoledne, ten telefonát.

Možná se jen někdo spletl, pomyslel si Mario. To se stává často. Žádný důvod ke znepokojení.

Ale ten pocit v jeho břicho mu říkal něco jiného a neklid zůstal.

Mario se pokusil rozptýlit tím, že v kuchyni uklidil, opláchl nádobí a zkažené potraviny z ledničky vyhodil do koše.

Alissa byla v posledních dnech jako bez života. Brzy se unavila a do ničeho neměla chuť. Ten stálý strach zanechával následky. Dnes ráno se konečně vzchopila a vydala se nakoupit.

Možná to byla ona, kdo zavolal, napadlo Maria, zatímco uklízel utřené hrnky do kredence. Alissa měla většinou mobil s sebou. Nejspíš se ho chtěla zeptat, jestli by si přál něco výjimečného k obědu.

„Jsem takový idiot,“ řekl Mario nahlas, rozzlobený na svůj vlastní strach.

V tom okamžiku se telefon opět rozezněl.

Tentokrát Mario zvedl sluchátko. Srdce mu bilo tak hlasitě, že to snad volající musel slyšet.

„Ano?“

Ve vedení to zašumělo a zapraskalo.

Mobil s velmi špatným spojením, pomyslel si Mario. V pozadí slyšel změň hlasů. Že by supermarket?

„Mami, jsi to ty?“ zeptal se.

Zapraskalo to ještě hlasitěji. Potom Mario postřehl jednotlivé útržky vět.

„... Trpělivost je u konce. Zaidon už nechce déle čekat. Myslíme to vážně.“

Prasknutí přerušilo spojení.

Mario se chvěl po celém těle. Praštil sluchátkem.

„Zpropadení darebáci!“

Nejradši by se rozbrečel. Jak je nenáviděl! Ty lidi, kteří se vkradli do jejich životů. Tyranizovali je už asi dva roky. Kde k tomu brali právo?

„Zatraceně!“

Kdyby alespoň Mario věděl, kdo za tím vězí! Nějaká tajná služba? Organizace, pro kterou mají být lidé jako Mario a Alissa pokusnými králíky? Šílený vědec, který by se chtěl blýsknout svými senzačními vědeckými poznatky?

Nespočetněkrát si Mario položil tyto otázky. Diskutovalo se o tom i na internetovém fóru, ve kterém si pronásledovaní lidé vyměňovali své názory. Přesto nikdo o pozadí pronásledování nic bližšího nevěděl.

Vždy to začalo stejně: telefonátem nebo dopisem. Lidé byli vyzváni, aby se okamžitě dali do služeb Zaidonovi. Kdo se zdráhal nebo se dal na útěk, byl pronásledován. Konec byl děsivý: Jednoho dne oběť zmizela a nikdy více o ní nikdo neslyšel.

To byla fakta. Samozřejmě se na fóru živě spekulovalo. Kdo je Zaidon? Má pomocníky? Bylo by lepší se podřídit?

Teorie, domněnky. Ani jediná jasná odpověď.

Jisté je jenom to, že tě jednoho dne dostanou, pomyslel si Mario.

Dá se to trochu oddálit. Jako u nás. Když budeme mít velké štěstí, můžeme jim proklouznout ještě jednou. Ale to bude naposledy.

Nic nevyčerpávalo tak jako být stále na útěku. Žádný div, že byla Alissa tak vyřízená. Už dávno neplánovali

budoucnost, maximálně jen nadcházející den. A nejhorší byl strach. Nemohli nikomu věřit. Dokonce ani těm, kteří je podporovali, neboť dnešní přátelé mohli být zítřejšími zrádci.

Bylo to učiněné peklo!

Náhle Maria napadla hrozná myšlenka. Třeba už jeho maminku chytli. Unesli. Teď, v tomto okamžiku. Neměla už být z nákupu dávno doma?

Na okamžik se zdálo, že se čas zastavil.

Pak by byl úplně sám ...

Mario polkl.

Tu uslyšel klíč v domovních dveřích. Ze srdce mu spadl velký kámen. Alissa byla zpátky!

Blížila se chodbou, obtěžkána dvěma nákupními taškami. Z jedné vyčníval šlahoun pórku.

„Ahoj, Mario, tak už jsem zase tady.“

Když si všimla výrazu na Mariově tváři, upustila nákupní tašky na zem. „Co se stalo?“

Nemusel nic říkat, hned jí bylo jasné, co se přihodilo.

„Ó můj bože.“ Posadila se na židli. „Už zase. Myslela jsem si, že tady nás nikdo nenajde.“

Dala se do pláče. Mario ji pohládl po ramenu.

Snažil se vždy před maminkou schovat svůj vlastní strach. Tak rád by Alissu utěšil a byl jí oporou, ale co měl říct?

„Už dál nemůžu,“ zašeptala Alissa. „Ani už nevím kam. Kdo nás ještě ukryje? Všude se stejně stane to samé. Dříve, nebo později.“

„My to nevzdáme,“ vyrazil ze sebe Mario.

Podívala se na něj. „Ale co máme dělat?“

Mario sebou trhl. „Možná bychom přece jen měli do celé věci vtáhnout policii.“

Alissa zakroutila hlavou. „To není případ pro policii. Měli by nás za bláznů, kdybychom jim řekli, co se děje a proč jsme ohrožení.“

„Můžeme to dokázat,“ trval na svém Mario.

„A pak?“ zeptala se Alissa důrazně, až jí přeskočil hlas. „Už jsi někdy přemýšlel o tom, co by se stalo? V jejich očích jsme senzace. Budou si nás prohlížet jako zvířata v ZOO. A pak nás budou zkoumat, dokud nepřijdou na to, co nás činí takovými, jací jsme. Budou analyzovat naše geny, provádět experimenty, zda a kdy se tato schopnost dědí...“

Mario sklopil hlavu. Maminka měla pravdu. To neznělo moc lákavě.

„A kromě toho bychom porušili náš zákon,“ dodala potichu Alissa.

Zákon. Platil pro všechny, kteří byli propojeni sítí a kteří si mezi sebou vyměňovali informace.

Nezasvěcovat nikoho zvenčí – ani partnera, dokonce ani v nebezpečí smrti.

Kdyby porušili tento zákon, vypukla by nemilosrdná štvavnice na lidi, jako jsou oni – pronásledovali by je vědci, média...

Vypadalo to, že Alissa čte Mariovy myšlenky. „Nemáme na výběr.“ Smutně se usmála.

„Já to nevzdám,“ řekl Mario vzpurně. „Třeba pro nás ještě někde je bezpečný úkryt.“

Odpoledne úmorný hic zahnal všechny do chládku domova. Zatímco Alissa odpočívala v ložnici, Mario vytáhl ze

skříně její laptop. Ze zásuvky vytáhl telefonní kabel a místo něho tam zastrčil modemový.

Zapnul počítač a čekal, až se připojí k internetu. Trvalo to věčnost, spojení bylo velmi špatné.

Konečně!

Mario si najel na svoji stránku, přihlásil se pomocí hesla a čekal, až se objeví potvrzení, že je zaregistrovaný uživatel.

Pak musel ještě zadat tři hesla, než se dostal do fóra, kam měli přístup pouze zasvěcení.

Mario přeletěl novinky. Nebylo tam bohužel nic, co by jim v jejich momentální situaci mohlo pomoci.

Stiskl tlačítko pro hledání v archivu a zadal heslo „Zaidon“. Brzy na to mu vyskočila otázka „Náš původ?“. Na tuto rubriku Mario nikdy předtím nenarazil, ale také sem tak často nechodil.

Dva lidé s krycími jmény *Krake* a *Loreley* žhavě diskutovali o tom, odkud jejich schopnost může pocházet. Zatímco *Krake* tvrdil, že se určitě jedná o výsledek nějaké genové manipulace, *Loreley* byla přesvědčena, že již dříve žili lidé, kteří tento dar měli.

„Moje prababička byla určitě jednou z nás. Našla jsem její deník. Nemám tušení, jak se vyrovnala se zjištěním, že je jiná, než ostatní. Nicméně v její době ještě žádné genové inženýrství neexistovalo!“

Krake byl toho názoru, že se mohlo jednat o spontánní mutaci. Na to mu ale *Loreley* nechtěla skočit.

„Byla jsem v univerzitní knihovně a přečetla všechno, co mi přišlo pod ruku. Jsem přesvědčená, že pocházíme z Atlantidy a jsme potomci tajemného národa.“

„Atlantida je jenom pohádka,“ okomentoval to Krake. Loreley se nenechala odbýt.

„Kdesi jsem dokonce narazila na jméno Zaidon,“ napsala ve svém dalším příspěvku. „Tvrdí se tam, že byl knížetem Atlantidy. Údajně přežil její zánik a už tisíciletí se někde skrývá. Jednoho dne se zase vrátí a povolá své poddané, aby mohla Atlantida znovu povstat.“

„Ty ses zbláznila!“ zněla Krakova přímá odpověď. „Asi čteš moc fantastických románů, co?“

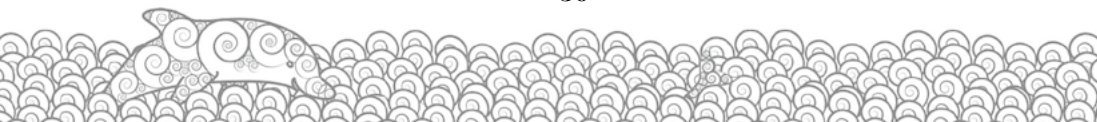
Krake nezastával tento názor zdaleka sám. Loreley byla napadána z různých stran a zbytek příspěvků sestával jen ze vzájemných urážek.

Mario ještě chvíli procházel text, aby se ujistil, že nic podstatného nepřehlédl.

Tvrzení Loreley se mu zdálo celkem dobrodružné. O Atlantidě moc nevěděl – pouze to, že se jednalo o bájnou říši, která se údajně před mnoha tisíciletími potopila do moře. Odhlásil se z fóra a napadlo ho podívat se do vyhledavače. Do hledáčku natukal výraz „Atlantida“. Uviděl velké množství odkazů a začal se jimi proklikávat. Nakonec narazil na pár novinových článků, které upoutaly jeho pozornost.

Francouzský vědec jménem Jean de la Fortune, který byl velmi známý v odborných kruzích, objevil před patnácti lety na dně moře ruiny a tvrdil, že se jedná o pozůstatky Atlantidy. Za několik měsíců po svém objevu beze stop zmizel. Jeho žena ho po roce nechala prohlásit za mrtvého.

Mario do vyhledávače zadal jako nový výraz „Jean de la Fortune“ v naději, že se o tajemných ruinách Atlantidy

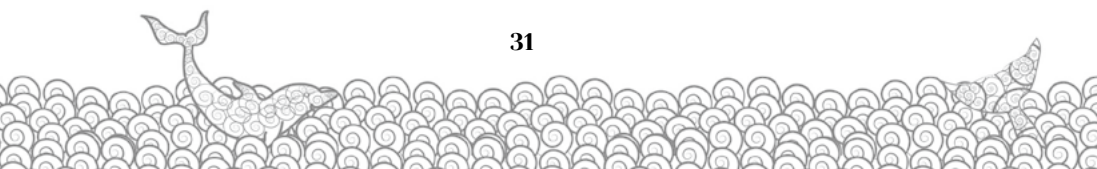

dozví více. Zjistil ale pouze to, na jakých vysokých školách de la Fortune studoval, jaká dostal vyznamenání a jaké expedice vedl. Záležitost týkající se Atlantidy byla zmíněna pouze krátce. Ten nález byl ve vědeckém světě dodnes velmi diskutabilní a mnoho badatelů nadále zpochybňovalo, že by kdy bájná říše existovala.

Mario se díval zadumaně před sebe. Jean de la Fortune zmizel beze stop a už nikdy se neobjevil – přesně jako oběti tajemného Zaidona. Existovala nějaká spojitost? Nebo se Mario nechal nakazit bujnou fantazií, kterou překypovala Loreley?

Vrátil se do tajného fóra a otevřel novou konverzaci: „Kdo zná Jeana de la Fortune? Byl jedním z nás?“ Krátce popsal, co se dozvěděl. Pak čekal.

Po půlhodině zklamaně vypnul laptop. Nepřišla žádná odpověď.

Kapitola 4. Past

„Můžeš mi natřít záda?“ zeptala se Zoe. Podala Sheile opalovací mléko a otočila se na břicho.

Sheila zmáčkla lahvičku. Bílá tekutina se rozlila po Zoiných zádech. Sheila ji rovnoměrně rozetřela a lehce vmasírovala do kůže. Myšlenkami byla úplně někde jinde. Stále musela myslet na to, co se s ní stalo předminulou noc. Dokonce ani své včerejší narozeniny nedokázala naplno prožít. Hlavou se jí toho honilo příliš mnoho. Piknik na malém ostrově, dárky, které dostala – všechno doslova prosvištělo kolem ní. Naštěstí Zoe měla stále co povídat, a tak si nikdo nevšiml, jak byla Sheila zamlklá.

Teď Zoe vzdychla blahem, bradu opřenou o paže.

„To bys mohla dělat hodiny,“ zamumlala. „Ještě nohy.“

„Nejsem přece tvoje otrokyně“, řekla Sheila.

„Prosím, pokračuj,“ žadonila Zoe.

„Ne ne, teď jdu do vody,“ oznámila Sheila a lahvičku s opalovacím mlékem zase zašroubovala. Pak si zastínila oči a nervózně se zadívala na moře. Musela prostě přijít na to, zda se její zvláštní zážitek bude při plavání opakovat. Včera se to neodvážila vyzkoušet.

Cítila však, že nebude mít žádný klid, dokud v tom nebude mít jasno.

Děti se čvachtaly u břehu. V mělké vodě si kdosi hrál s balonem. Trochu dál se vozilo několik lidí na nafukovacích

zvířatech a matracích. Voda byla rozvířená a zakalená. Po delfínech žádné stopy.

Jak taky, pomyslela si Sheila. Je tu tak plno. Příliš mnoho lidí, příliš mnoho pozorovatelů...

Odhodlaně sáhla po věcech na koupání.

„Půjdu si zaplavat jinam – do malé zátoky.“

Zoe nereagovala. Taky dobře.

Sheila běžela bosky po pláži, mezi dekami a hrady z písku, které tam vytvořili plážoví návštěvníci. Učiněný slalom.

Dorazila ke svahu a pokračovala po dlážděné cestě, která vedla od letoviska. Za skalami objevila malou zátoku. Tam obvykle plavalo jen několik lidí, protože bylo obtížné k ní sejít. Kromě toho byl písek na těchto místech hrubší, plný kamínků. Ideální místo, když se chtěl člověk nerušeně vykoupat.

Sheila slezla svah. Počínala si velmi obratně, a tak to hravě zvládla. Pláž byla téměř prázdná, až na jeden manželský pár s dvěma malými dětmi. Špunti radostně hloubili jámy v písku, tatínek si četl noviny a maminka podřimovala.

Sheila roztáhla ručník, položila vedle svou plážovou tašku a vešla do vody. Byla rozrušená. Stane se to zase? Dnes? Ted? Při tom pomyšlení jí bylo trochu úzko.

Ale voda byla úžasná. Už po několika krocích neklid zmizel. Plácla sebou do vody.

Teple a měkce ji obklopily vlny. Sheila udělala pár pořádných temp a pak se nechala unášet. Připadalo jí, jako by se vracela domů.

Když byla kus od břehu, zhluboka se nadechla a pak se ponořila. Soustředila se.

*Delfíne, delfíne, bratře můj,
jak ráda bych sdílela život tvůj!
V moři a větru smíš domov mít,
ach, dítětem vody ať mohu být!*

Udělalo se jí mdlo. Krev jí hučela v hlavě. Cítila, jak se jí mění postava. Vyšlo to! Neuvěřitelné! Tentokrát byly bolesti menší. V zádech cítila napětí, jakmile se její tělo začalo natahovat a splývat s nohama, ale ta proměna nebyla zdaleka tak nepříjemná jako poprvé. Šťastně se otočila.

Zase tak ostře viděla. A také tu bylo to nové vnímání – pocít, že slyší své okolí. Stačilo si pouze přát něco prozkoumat. V tu ránu se objevil obraz předmětu v její hlavě a ona věděla, zda se jedná o mušli, kámen nebo dřevěný klacík. Teprve po nějaké chvíli si uvědomila, že u toho vydává určitý zvuk. Zcela automaticky. Bylo to takové cvakání.

Můj sonar, pomyslela si Sheila. Jsem skutečně delfín!

Nové dojmy byly ohromující. Potopila se do tajemného světa, prostoupeného světlem, a viděla malé rybky, mušle a kraby. Rozpustile zabořila čumák do písku a rozvířila dno, až se voda zakalila. Několika silnými údery ploutví odplula dál, vynořila se a vyskočila vysokým obloukem z vody. Znovu a znovu.

Točila se přitom a nechala své tělo dopadnout na vodu, až to vystříklo.

Krása!

Zničehonic uslyšela hlasy. Vynořila hlavu z vody a pátravě se podívala ke břehu. Rodina na pláži si jí všimla. Obě děti prstem ukazovaly na Sheilu a vzrušeně volaly: „Delfín! Delfín!“

Tatínek vytáhl foťák.

Vyděšená Sheila se potopila a zůstala hodnou chvíli pod vodou. Musí si dávat více pozor.

Plavala kus za zátoku a vynořila se, jen když se musela nadechnout. Bylo pozoruhodné, že její nos byl teď položený nad očima ... měla pocit, jako by dýchala čelem! A jak bylo lehké tímto nosem pískat a vydávat všelijaké zvuky! Sheila se pokusila zformulovat smysluplná slova.

Ahoj, ahoj!

Jestlipak by se takto mohla dorozumívat s delfíny?

Je tam někdo?

Žádná odpověď. Sheila to zkusila ještě jednou.

Ahoj, jsem Sheila! Je tu někdo?

Zase žádná odpověď.

Jdu na to špatně, pomyslela si Sheila zklamaně. Pokud jsou někde blízko delfíni, nerozumí mi. Jak by taky mohli. Mají svoji vlastní řeč. A možná místo mého ahoj rozumí jen *šplouchy šplouch* nebo *tramtadadaa...*

Přesto bylo krásné být delfínem! Sheila plavala dál a z čiré rozpustilosti vyrazila ze sebe pár smyšlených zvuků, které ji právě napadly.

Rollehomata!

Ronderratteroi!

Sheila-Sheila-Sheila!

Právě když přemýšlela, zda to nemá zkusit s angličtinou, uslyšela odpověď.

Zastavila se na místě. Nechala se unášet vlnami a soustředila se na ten cizí zvuk.

POMOC! RYCHLE! POMOC!

Sheila zapoměla na své hrátky se slovy a vystřelila jako šíp.

Nějaký delfín byl v úzkých! Pokusila se lokalizovat, odkud to volání o pomoc přicházelo, a vydala se tím směrem. Bleskově prosvištěla mořem.

Brzy před sebou pod vodou uviděla dmout se něco zvláštního. Bylo to kulaté jako balon. Mělo to asi dva metry v průměru. Ta věc vypadala jako obrovský koš upletený z chaluh zavěšený v moři. Uvnitř byl ale zajatý delfín a nemohl ven. Pohyb mu činil stále větší a větší potíže. Sheila cítila jeho zoufalství.

Pomoc!

Pokud se co nevidět nedostane nad hladinu, aby se nadechl, udusí se.

Žádný strach, jsem tady! řekla delfínovi Sheila. *Pomůžu ti!*

Obkroužila ten balon z chaluh. Na jednom místě našla otvor, kterým se delfín musel dostat dovnitř. Ale otvor se očividně zmenšoval.

Ta věc byla zákeřná past!

Sheila okamžitě popadla tlamičkou jeden konec zelených řas a vši silou táhla. Podařilo se jí kousek odtrhnout.

Dělej rychle!

Delfínova slova zněla velmi slabě.

Sheila si pospíšila. Tahala a trhala. Pak musela sama nahoru, aby doplnila vzduch. Hluboce se nadechla a rychle se vrátila k chaluhové pasti.

Řasy byly tuhé a pevné jako z gumy. Sheila se snažila co mohla. Musela to zvládnout, jinak by delfín zemřel!

Konečně se jí podařilo udělat velkou díru do boku pasti.

Delfín se už ale nehýbal. Ležel na boku, prsní ploutev napřaženou k hladině.

Sheila byla zoufalá. Podařilo se jí past ve vodě otočit tak, že bezvládný delfín vyklouzl dírou ven. Podplavala ho, strčila hlavu pod jeho tělo a tlačila delfína nahoru až k vodní hladině.

Musím ho zachránit! říkala si. Musí dýchat!

Neměla tušení, zda se delfín ještě dokáže sám nadechnout. Co dělat? Pomohlo by, kdyby jej dostala blíže ke břehu? Tam by mohla sehnat pomoc.

Zůstala pod delfínem a silně udeřila ocasní ploutví. Nejdřív se jí vůbec nedařilo pohnout se dopředu. Zkoušela to zas a znova, než přišla na tu správnou techniku. Nakonec se jí podařilo postrkovat delfína směrem ke břehu, aniž by se potopil.

Byli asi ještě dvacet metrů od pláže, když Sheila ucítila, jak se nad ní delfín pohnul. Projela jí radost, protože si myslela, že nabyl vědomí.

Ale pak zpozorovala, co se dělo.

Delfín se začal měnit. Ocas se smrskl. Ze stran začaly vyrůstat dvě lidské nohy. Z prsních ploutví se staly dlouhé, hubené paže. Hlava s tlamičkou se změnila v lidskou hlavu s plavými vlasy.

Sheila překvapením vykřikla.

Postrkovala před sebou chlapce, který byl v bezvědomí!

S obrovskou námahou dostala Sheila chlapce na břeh, kde zůstal ležet v mělké vodě. Pláž se mezitím vyliidnila, rodina s dětmi byla pryč.

Náhle si s hrůzou uvědomila, že v tom rozrušení zajela příliš daleko na břeh a zůstala zabořená v písku. Uvízla! Když se pokusila o pohyb, odřela si bolestivě břicho o drsnou pláž.

Zmocnila se jí panika. Byla bezbranná a nepohyblivá. Někteří delfíni zahynuli, protože se odvážili příliš daleko na pevninu a včas nepřišla žádná velká vlna, která by je vrátila zpět...

Musím se proměnit! Pomyslela si Sheila. Pokusila se ze všech sil soustředit na ten druhý veršík.

*Země a vítr jsou domovem mým,
ach, dítětem lidským ať opět být smím!*

Najednou se jí v ústech objevila chuť po pizze, kterou měla k obědu. Před očima jí tancovali hvězdičky a snažila se dýchat zhluboka.

Když mžitky zmizely, ucítila, že leží na břiše ve vodě, jen pár metrů od bezvládného chlapce. S námahou se pokusila postavit. Málem se jí podlomila kolena, protože její nohy ji odmítaly nést. Kůži na břiše měla odřenou a zraněné místo páliło jako oheň.

Ale ten hoch ji potřeboval!

Podářilo se jí otočit jeho hlavu tak, aby ústa i nos byly volné.

A teď?

Sheila se třásla vyčerpáním. Věděla, co se má udělat, koneckonců byla dost dlouho členkou plaveckého klubu. Musela mu poskytnout první pomoc, pak bude mít snad ještě šanci.

Chlapec ležel bez hnutí v mělké vodě. Byl bledý. Sheila ho vytáhla na písek.

Šlo o každou sekundu!

Prohmatala mu krk a pokusila se změřit tep na zápěstí. Možná byla příliš rozrušená na to, aby něco cítila, nebo jeho srdce už opravdu netlouklo. Sheila na nic víc nečekala. Položila chlapce na záda a lehce mu zaklonila hlavu. Pak se sklonila a začala dýchání z úst do úst, jak se to učila v kurzu na figuríně.

Dva vdechy.

Pak masáž srdce. Jedna, dvě, tři, čtyři, pět... patnáct.

Znovu vdechnout.

Masáž srdce.

Vdech. Masáž.

Prosím, prosím, prosím! Přála si Sheila. Nesmí zemřít!

Tu si všimla, jak se jeho víčka začala cukat.

Sheile spadl kámen ze srdce.

Ten chlapec žil!

Kapitola 5.
Mario

Chlapec pomalu otevřel zelené oči a upřel svůj pohled na Sheilu.

„Kdo jsi?“ zeptal se slabým hlasem.

„Jmenuji se Sheila,“ odpověděla. „Jak ti je?“

„Nevím,“ odpověděl. Opatrně pohnul hlavou a rozkašlal se. Sheila položila ruku pod jeho záda a pomohla mu opřít se o lokty.

„Pomalů,“ řekla. „Skoro ses utopil.“

„Ty jsi byla ten delfín, který mě osvobodil, vid’?“ zeptal se a chtěl se úplně posadit. Neměl ale ještě dostatek sil a zasténal.

„Radši zůstaň ještě chvíli ležet,“ řekla mu Sheila.

„Ty jsi byla ten delfín,“ opakoval vytrvale hoch.

Sheila váhala. Choval se, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě, když se člověk umí proměnit v něco jiného!

„Čistě bezpečnostní opatření, to, že se ptám,“ dodal hoch a zase zakašlal. „Musím přece vědět, na čí straně stojíš. Mohla bys být taky nebezpečná.“

„Blázníš?“ rozčilila se Sheila. „Myslíš, že jsem tě z té vody vytáhla jen tak pro zábavu? Mohl bys mi alespoň poděkovat, že jsem ti zachránila život.“

„Díky.“ Chlapec se pousmál.

Sheila se zhluboka nadechla. „Ty jsi byl taky delfín,“ řekla. „Když jsem ti pomáhala na břeh, stal se z tebe zase kluk. Můžeš mi to nějak vysvětlit?“

Cizí hoch se na ni zkoumavě zadíval. „Ty asi ještě nejsi dlouho tulák moře?“

„*Tulák moře?*“ Sheila toto slovo slyšela poprvé.

„No ano, tak nám říkají,“ odpověděl chlapec. „Můžeš taky říkat delfínočlověk. Ploutvonosič. Homo delphinus. Vyber si, co se ti nejvíc líbí.“

Sheila ho mlčky sledovala.

„Odkdy to umíš?“ zeptal se chlapec.

„Teprve od... od předččerejška,“ vykoktala ze sebe Sheila. „V noci jsem plavala v moři. Byli tam delfíni, já chtěla za nimi...“ Polkla. „Vůbec tomu nerozumím!“

„Mně bylo osm, když se mi to stalo poprvé. Mě to ale nepřekvapilo. Věděl jsem, že se moje matka umí proměňovat v delfína. Je taky tulák moře. Proto jsem to už nějakou dobu opakovaně zkoušel. Ta schopnost se totiž dá zdědit.“

„Moje maminka se ještě nikdy...“ Sheila se zarazila a vzpomněla si na Gavina, svého neznámého otce.

Byl to opravdový romantický příběh, mezi její matkou a mladým rybářem. Tenkrát, před skoro čtrnácti lety. Sabrina Hermesová se vydala se svou kamarádkou na Sardinii, do stejné oblasti jako teď.

Sabrina Sheile vyprávěla, že se tam po uši zamilovala do Gavina. Nicméně jednoho dne se Gavino nevrátil z koupání. Sabrina do konce dovolené doufala, že se znovu objeví. Pak se velmi smutná vrátila domů. O devět měsíců později přišla na svět Sheila.

Sheilu moc mrzelo, že svého otce nikdy nepoznala.

Existovala pouze jediná jeho fotka a ta pohlednice s delfíni básničkou. Gavino byl velký a měl černé

vlasý – stejně jako Sheila. Byl snad tulákem moře a Sheila tuto tajuplnou vlastnost zdědila po něm?

Sheile hučelo v hlavě.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se toho cizího chlapce.

„Mario,“ řekl a odhodil si z čela své blondaté vlasý.

„Jsme tu s maminkou už tři týdny.“

„Jste tu taky na dovolené?“

„My jsme na útěku.“

„Na útěku?“ Sheila se zhrozila. „Před kým?“

„Před Zaidonovými lidmi.“

„Kdo je Zaidon?“ zeptala se Sheila.

„Možná bude lepší, když se o tom nic nedozvíš,“ přemýšlel Mario nahlas a pokoušel se posadit. „Jenom tě do stanu do nebezpečí.“ Chtěl vstát. „Už půjdu.“

Sheila ho chytila pevně za ruku. „Na to zapomeň!“ řekla přísně. „Nepustím tě! Chci vědět, co se děje! Beze mě bys byl teď mrtvý!“

Mario mlčky hleděl na moře.

„Chci vědět, co se děje,“ opakovala Sheila tvrdohlavě.

„Zaidon se mě pokusil chytit *vodním lapačem*,“ řekl Mario potichu a podíval se na Sheilu. „Tak se říká té podvodní pasti. Četl jsem už o ní na internetu. Vodní lapač je velmi zákeřný. On je totiž – no, on je nějak začarovaný.“

„Začarovaný?“ zeptala se Sheila nechápavě.

„Jo. Plaval jsem v moři, proměnil jsem se v delfína a chvílku se potápěl. Pak jsem najednou pod vodou objevil tu velkou zelenou věc.“ Mario polkl. „Měla obličej. Oči, které se na mě dívaly. Pusu, která se se mnou bavila. *Pojď*,“ řekla mi. A já k ní musel plavat. Nemohl jsem jinak.

Ta pusa se stále zvětšovala. Vodní lapač mě vtáhl dovnitř a uvěznil mě. Zbytek znáš.“

Sheila cítila, jak jí naskočila husí kůže.

„A proč... proč to neuděl ten vodní lapač i mně?“ zeptala se.

Mario pokrčil rameny. „Možná může vodní lapač zachytit vždy jen jednoho tuláka moře, kdo ví? Kromě toho si myslím, že ta past byla nastražená na mě.“

„Proč zrovna na tebe?“

„To je těžké ti teď všechno vysvětlovat,“ řekl Mario vyhýbavě.

Postavili se a podívali se na sebe. Sheila se začala cítit sklíčeně.

„Myslím, že už musím pomalu zpátky,“ řekla. „Zoe mě určitě shání. Jestli budu dlouho pryč, zburcuje ještě pobřežní hlídku.“

„Kdo je Zoe?“

„Pokud budu mít smůlu, stane se z ní moje nevlastní sestra.“

„Hm.“ Mario se ušklíbl. „Jasně. A ty to nechceš?“

„Ne, pokud by tomu šlo nějak zabránit,“ odpověděla Sheila.

„Potkáme se ještě?“ zeptal se zničehonic Mario. „Jak tu budete ještě dlouho na dovolené?“

„Ještě čtrnáct dní,“ odpověděla Sheila, aniž by to musela přepočítávat.

Od začátku dovolené počítala dny, které bude muset vydržet na jednom pokoji se Zoe.

„Kousek tě doprovodím,“ řekl Mario. „Chci vidět, kde bydlíš.“

„Nechceš přece jenom jít pro jistotu k lékaři?“ zeptala se Sheila starostlivě.

„V žádném případě.“

„No jo,“ řekla Sheila. „Ty to musíš vědět.“

Šli vedle sebe po pláži. Sheila si posbírala svoje věci a pak vyšplhala i s Mariem svah.

Nahoře zůstali stát. Horký vzduch se tetelil. Sheila ukázala na hotelový komplex.

„Tam naproti, to je náš hotel. Bydlíme v tom malém bungalovu úplně napravo. Vidíš ten velký keř? Ta terasa vedle – ta je naše.“

Mario kývl. Pak se najednou zeptal: „Už jsi o tom někomu něco říkala?“

Sheila hned věděla, co myslí. Zavrtěla hlavou.

„Ne. Nebyla jsem si jistá, jestli jsem si ten nedávný zážitek z noci jen nevymyslela.“

„Já bych na tvém místě taky nic neříkal. Nikomu. Nevíš, jak zareagují. Nikomu ani slovo. To je jistější.“

„Ale proč...“ začala Sheila, ale Mario ji nenechal domluvit.

„Stejně ti neuvěří. A když jim to ukážeš, budou tě možná považovat za příšeru.“ Jeho hlas zněl stísněně.

Sheila se na něj udiveně podívala. „Tobě se to už stalo?“

„Věř mi, vím, o čem mluvím,“ řekl. Vypadal zachmuřeně. Najednou měl naspěch. „Už musím taky zpátky. Uvidíme se. Ahoj.“

A bez dalšího slova zmizel za dunami.